

Forligsmægling finder Sted, saaledes bør det formeentlig fremdeles ikke blot i Søsager, men ogsaa i Handelsager for Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn være tilladt, uden at indgive særskilt Forligsflage, i selve Stævningen at begjære Forlig prøvet, og ligeledes bør det ei være nødvendigt at oppebie Forligsmæglingens Tilendebringelse, forsaavidt særskilt Forligsflage er indgivet, inden Stævning udtages, men dette maa kunne skee saaledes, at Barselsfristen kan løbe i Mellemtiden og Sagens Incamination finde Sted om ikke umiddelbart saa dog ganske kort Tid efterat Forligsmæglingen er sluttet; skulde dette trække ud over den i Stævningen bestemte Rettsdag, vilde Sagsøgeren da kun have at foranledige, at Incaminationen stilles i Bero indtil en senere af Retten bestemt Rettsdag. Man har ikke været blind for, at der saavel imod Forslaget om, at en Sag, der er begyndt uden Forligsmægling paa Grund af dens formeentlig paatrængende Beskaffenhed, ikke skal afvises, om Retten end maatte finde, at den ikke er af saadan Beskaffenhed, men kun udsættes, for at Forligsmægling kan finde Sted, som imod de ovenomtalte Formeninger om, at Stævning bør kunne udtages, forinden Forligsmæglingen er sluttet, kan gjøres den Indvending, at der paa den Maade forinden Forligsmæglingen finder Sted kan paaløbe nogle Omkostninger, der kunne tænkes at blive til Hinder for Forligs Indgaaelse. Udvalget har imidlertid meent, at der neppe i Virkeligheden er Grund til at frygte for, at disse dog altid mindre betydelige Udgifter skulde blive til Hinder for Forligs Opnaaelse, naar Parterne ellers maatte være villige til at indgaae saadant, og det vil i alt Fald staa i Rettens Magt ved Bestemmelser i Dommen angaaende Procesomkostningernes Udredelse at tage tilbørligt Hensyn til disse Forhold. Udvalget har fremdeles meent, at det burde være tilstrækkeligt, for at Forligsmægling kan og skal foretages i Kjøbenhavn, at den Paagjældende her har Ophold, hvorved naturligviis maa forstaaes ikke en blot stieblikkelig Tilstedeværelse, men paa den anden Side heller ikke nødvendigviis at han har taget midlertidig Bo her for en længere Tid. Naar Indklagede boer eller opholder sig udenfor Konge-

riget, bør Forligsmæglingens Nødvendighed formeentlig bortfalde, medmindre han har en der bosat, Sagsøgeren bekendt, Fuldmægtig. I de nævnte Henseender, saavel som med Hensyn til, at Sagen slet ikke synes at burde kunne udsættes under Forligsmægling imod en af Parternes Protest, og at Forordningen af 10de Juli 1795 § 45 forsaavidt turde trænge til en Modification, tillader man sig nedenfor at stille Endringsforslag; man foreslaaer derhos nogen Omredaction i Paragraphen, der imidlertid neppe behøver nærmere Omtale her.

Den Udbibelse af Bestemmelserne i D. A. 1—2—19, som indeholdes i Udkastets § 20 Nr. 1, nemlig at Sagsøgeren skulde kunne søge en ikke i Kjøbenhavn hjemmehørende Mand for Søs og Handelsretten her i Anledning af Forpligtelser af enhver Art, som denne maatte have forskrevet sig til at opfylde i Kjøbenhavn, uagtet han ikke er tilstede her og maaskee albrig har været det, heller ikke ved Contractsforholdets Stiftelse —, forekommer Udvalget at være betænkelig og helst at maatte bortfalde. Ligeledes har man fundet, at Nr. 3 i samme Paragraph kunde medføre høist ubillige Consequenter, f. Ex. at den, der i en By i Sjøland havde indgaaet Selskabsbureaucaution for en anden, sammesteds bosat, Mand i et Handelsanliggende, senere, naar Hoveddebitor var flyttet til Kjøbenhavn, skulde kunne søges for Søs og Handelsretten der, uagtet han ved Forholdets Stiftelse ikke havde, eller havde Anledning til at have, nogen Tanke om, at han skulde drages fra sit Bærning. Man mener derfor, at Nr. 3 bør udgaae, hvorefter selvsølgelig Nr. 4, hvori man forøvrigt vil tillade sig at foreslaae nogen Redactionsforandring, vil blive Nr. 3.

Til Udkastets § 21 foreslaaes, foruden nogle Redactionsændringer og deslige — derunder, som paa flere Steder, at Ordene efter Staden Kjøbenhavn „og dens Grund“ som overflødige og mulig vilblevende, forsaavidt de ikke findes i andre Love, udgaae —, kun en Tilføjning om, at den bekendte, nu vistnok meget vel undværlige Clausul om, at Forelægelse ikke gives, ikke behøver at optages i Stævninger til Søs og Handelsretten.